

A FURT SE JEDE... - I.

Pondělí, 24 března 2008

Bylo krásné léto 1998, kdy jsem se rozhodla: prodám dům a za ty peníze se podívám do světa. A asi právě proto, že bylo to léto tak úžasně živé, prodej se povedl hned napoprvé a v mrazáku se tetelily peníze. V té době jsem jenom málokdo opravdu věřil bankám - a pozdější zprávy o tunelech nejrůznějšího kalibru daly nám, nevěřícím Tomáši, bohužel za pravdu.

A tak jsem se začala rozmyšlet, jak a do které země se podívám, kdy už je tu konečně svoboda pohybu a potěbné peníze. První nápad: projet celou (nebo aspoň většinu) Afriky. Užít si horka, hmyzu, zkusit místní alkohol, začít netušené, zkrátka si tak trochu vyzkoušet, kolik toho vydržím a dokážu. Takže koupím slušné auto a vyrazím. Ale hned po prvních pátráních jsem odhalila velký omyl. V té době jsme ještě my, Češi, potěbovali bezmála pro každou zemi vízum. Samozřejmě jsem si uvědomila, že omezené, takže z mého plánovaného toulání by se rázem stala cesta ještě organizovanější než s nejlepší cestovkou. Brr! Druhý nápad: Austrálie. Země divná, hodně vzdálená, s neobvyklými zvyky a lidmi, pozoruhodnou a jinde nevidanou přírodou, zkrátka za podívání by stála. A tak jsem se začala pít po informacích, jenže tady jsem narazila na velký problém. Austrálie jako taková spadá pod Velkou Británii, tudíž se na ni vztahují i britské předpisy týkající se dovozu zvířat. A já v té době měla už ty letou fenku pitbula, kterou jsem samozřejmě chtěla vzít sebou, a která by nejdříve musela jít do Anglie do karantény. Zamítnuto. Do třetice: Amerika. Ta země, o které jsme snili jako malé děti, plná kovbojů a svobody, kde si každý dělá, co chce, a dělá, jak chce, kde auta (velká a silná, ne mršákové pokřávané) jsou natolik běžná, že si je lidi ani nezávidí, zkrátka Amerika mého snivého dětství a romantického mládí. Slyšet američtinu, jakou vyluzoval Vlasta Burian s "bramborou v hubě", jak tomu říkal, vidět americký životní styl, poznat jak její lidi nezávislé komunistickou minulostí, ani jinou diktaturou, ochutnat Pacific i Atlantik, přejít Skalisté hory, zkrátka toho bylo hodně.... A tak opět pár otázek - a tentokrát to vypadalo velmi nadějně! Pro Aminu jsem potěbovala jenom potvrzení od státního veterináře, vízum jsem dostala bez problémů a tak jsem se někdy v srpnu rozhodla: odlet 1. prosince 1998... Česky